

ще бъда принуденъ да насоча револвера си.

Той. Зачи, азъ вече съмъ излишънъ.

Мони. Най сетне ме разбрахте.

Той. Последня дума.

Мони. Обвиняемия всѣкога има последната дума.

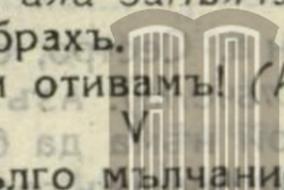
Той. Азъ съмъ обвинителъ. И съмъ длъженъ да ви кажа, че моите съвети ще ви бъдатъ много полезни. И сигуренъ съмъ, че ще ме подирите нѣкога,

Мони. (Съ насмѣшка) Адреса ви?

Той. Улица „Сатиръ“ номеръ..., (Иска да каже още нѣщо, ала замълчаза),

Мони. Разбрахъ.

Той. Азъ си отивамъ! (Излиза).

Дълго мълчание.

Захарина. (Задушена отъ сълзи, скача, хвърла се въ краката му ридаяща:) Прости на лековѣрната! Забрави станалото! пощади майката на невинното дете!

Мони. (Непоколебимъ) Не!

Захарина. (Става) Тогава?

Мони. Да не ти е стжпалъ крака въ моята кѫща.. (Излизайки чуватъ се думите му:) Жени! жени!

Лена и Захарина се гледатъ дълго.

Мълчание.

Захарина. И сега! Не ми постава друго, освенъ вижнето.